

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce:

xxxxx

právně zastoupeni Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou,
se sídlem AK Praha 3, Milešovská 1312/6

proti
žalovanému:

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2016 č.j. VS-1159/835.3/2-2009 byla zamítnuta žádost žalobců o udělení státního občanství České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci rozklad, který byl žalovanému doručen dne 7. 11. 2016. Ode dne podání žalobců je ministr vnitra povinen o rozkladu rozhodnout ve lhůtě 120 dnů. Ministr byl tak povinen vydat rozhodnutí o odvolání nejpozději do 9. 3. 2017.

[2] Protože ministr vnitra v této lhůtě rozhodnutí nevydal, podali žalobci žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 16. 3. 2017 k nadřízenému správnímu orgánu,

kterému byla tato žádost doručena dne 20. 3. 2017. I tento orgán byl však do dne podání žaloby (4. 5. 2017) nečinným jedná se o tzv. dvojitou nečinnost.

[3] Vzhledem k tomu, že žalobci již bezvysledně vyčerpali jediný prostředek, který správní řád stanoví k ochraně proti nečinnosti, navrhuje žalobci, aby soud žalovanému uložil do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o rozkladu žalobců ze dne 7. 11. 2016 proti rozhodnutí žalovaného č.j. VS-1159/835.3/2-2009 ze dne 26. 10. 2016.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil s tím, že rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 10. 2016, č.j. VS-1159/835.3/2-2009, byl podán dne 7. 11. 2016, a rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 2. 2017, č.j. MV-152601-4/VS-2016, kterým byl rozklad zamítnut, bylo vypraveno dne 15. 2. 2017, tedy v zákonné lhůtě 120 dnů ode dne podání rozkladu. Rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu bylo zasláno na ověřenou adresu trvalého bydliště zmocněného zástupce žalobců L. K. Proto navrhl její zamítnutí.

[5] Na den 15. 3. 2018 bylo nařízeno jednání, na němž účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích, žalobci a jejich právní zástupkyně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.

[1] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.

[6] Dne 26. 10. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. VS-1159/835.3/2-2009, kterým byla zamítnuta žádost žalobců o udělení státního občanství České republiky.

[7] Dne 7. 11. 2016 podal žalobce skrze svého obecného zmocněnce proti tomuto rozhodnutí rozklad.

[8] Dne 6. 2. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. MV-152601-4/VS-2016, kterým rozklad žalobce zamítl.

[9] Dne 15. 2. 2017 bylo toto rozhodnutí vypraveno.

[10] Městský soud v Praze podanou žalobu přezkoumal, stejně jako postup žalovaného, vycházející přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí.

[11] Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvysledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

[12] Citované ustanovení umožňuje fyzickým a právnickým osobám dovolávat se soudní ochrany v případech, kdy ve správním řízení dochází k neodůvodněným průtahům nebo správní orgán je nečinný, např. v důsledku toho, že místo vydání rozhodnutí, jak mu

ukládá právní předpis, vyřídí věc jinou formou. Předmětem ochrany před nečinností správních orgánů je subjektivní veřejné právo vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Určující je, že správní orgán nevydal rozhodnutí, popř. osvědčení, přesto, že tak byl podle zákona povinen učinit.

[13] Jak bylo uvedeno výše, předpokladem úspěšnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti je, že správní orgán má povinnost rozhodnutí či osvědčení vydat. V posuzovaném případě však soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného vydáno bylo, a to ke dni 6. 2. 2017.

[14] Vymezení pojmu vydání rozhodnutí je upraveno v § 71 správního řádu, jenž stanovuje,

že „*[v]ydáním rozhodnutí se rozumí:*

a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:";

b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1),

c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, nebo

d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu.“

[15] Přesto, že pod pojem vydání rozhodnutí spadá i předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení, v daném případě je názoru soudu nutno mít za to, že tímto zákonodárce myslel předání prvního stejnopisu rozhodnutí tak, aby byla ukončena „jedna fáze správního řízení na úrovni správního orgánu, který rozhodnutí vydává... od této chvíle, tedy od vydání rozhodnutí, resp. platnosti správního rozhodnutí, je jím správní orgán, který ho učinil, vázán, a to tak že ho může změnit nebo jinak modifikovat jen zákonem stanoveným způsobem“ (VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 631 - 632).

[16] Otázka toho, zdali rozhodnutí bylo řádně doručeno s odkazem na ust. § 19 odst. 3 správního řádu, a též polemika právní zástupkyně ohledně účinnosti doručení, je proto otázkou v dané věci právně bezvýznamnou.

[17] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č.j. 2 As 190/2014-52: „*Jelikož se stěžovatel nemůže bránit proti neoznámení rozhodnutí obviněnému nečinnostní žalobou a z povahy věci nelze podat ani žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., „zbývá“ se proti nezákonné nečinnosti ministerstva bránit zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud v bodě 17 již zmiňovaného usnesení svého rozšířeného senátu z e d ne 1 6. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, konstatoval, že „věcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. [žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., nečinnostní žaloba podle § 79 a násl. s. ř. s. a zásahová žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s.] je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již*

předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole“. V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud dále v bodě 20 uvedl, že „zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“

[18] Na závěr v témže rozsudku pak Nejvyšší správní soud shrnul, že: „Nedoručení rozhodnutí o odvolání jednomu z účastníků řízení má zásadní důsledky pro účastníky řízení již jen v tom, že bez řádného doručení dané rozhodnutí nemůže nabýt moci, což brání v provedení jeho soudního přezkumu k žalobě některého z účastníků. Je tedy zjevné, že doručení rozhodnutí není pouhým procesním úkonem technicky zajišťujícím průběh řízení ve smyslu výše citovaného právního názoru rozšířeného senátu. Lze tedy proti němu brojit zásahovou žalobou...“.

[19] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 81 odst. 2 s.ř.s.).

[20] Pokud jde o podání, kde vůči soudu dne 9. 3. 2018 učinila právní zástupkyně žalobců, tak soud musí zdůraznit, že toto podání považuje za neurčité. Není totiž z něho patrné, jestli se jedná pouze o nesouhlasné stanovisko vůči postupu soudu, či stížnost vůči asistentu soudce, nebo vyslovení jeho podjatosti, anebo vyslovení podjatosti vůči předsedovi senátu, či senátu jako takovému.

[21] Ať je však tomu jakkoliv, soud musí uvést, že pokud má toto podání chápat jako vznesenou námitku vůči osobě soudce, či soudní osoby, má za to, že tato námitka byla podána opožděně. Podle ust. § 8 odst. 5 s.ř.s má účastník nebo osoba zúčastněná na řízení právo namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Proto, pokud se v dané věci mělo jednat o námitku podjatosti, měla tuto námitku vznést do jednoho týdne po doručení dotazu, zdali na podané žalobě trvá, případně po doručení oznámení o složení senátu. Tento dotaz byl doručen právní zástupkyni dne 20. 2. 2018, lhůta pro vyslovení podjatosti marně skončila dne 28. 2. 2018. Zástupkyně žalobců však tuto námitku vznesla až těsně před jednáním ve věci samé, a to dne 9. 3. 2018.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Praha dne 15. 3. 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu